

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om en nærmere kontakt mellem folketingets medlemmer og den videnskabelige forskning [af Knud Bro m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XIX) findes i tillæg A. sp. 1861, fremsættelsen i tidenden sp. 3214).

Sagen sættes til forhandling.

Bomholt: Allererst vil jeg sige, at jeg betragter det som et stort plus, at de unge medlemmer af folketinget gør sig aktivt gældende ved at tage del i udvalgsarbejdet, i debatter her i salen og i udarbejdelse af forslag. Her gøres nu et forsøg på at løse et problem, der har trængt sig på i de sidste 25 år, og forsøget må påskønnes, men det må naturligvis også gøres til genstand for kritisk vurdering.

I gamle dage var det et tilstrækkeligt formål for videnskabsmænd at søge sandheden. Adskillige videnskabsmænd er i vore dage gået et skridt videre, idet de siger: at søge sandheden og at tjene samfundet. Det sidste har måske altid været underforstået, men nu har det fået i hvert fald en praktisk, konkret udformning.

Det efterhånden udvidede statsunderstøttede område kræver i stigende grad en tilsvarende udstrakt brug af anvendt videnskab, og det samme gælder det øvrige samfund, hele industrisektoren o. s. v. Den anvendte videnskab er atter afhængig af omfanget og intensiteten i den grundvidenskabelige forskning, og her kunne det ærede

medlem vel nok have trukket en klarere skillelinje.

I England etableredes et aktivt samspil mellem politikere og videnskabsmænd i 1939, i krigens første år, delvis som et demokratisk svar til den tyske Führers krav om, at al tysk videnskab skulle tjene hagekorset eller likvideres. Det engelske samarbejde førte til store resultater i krigens år, idet et forsvar altid har 2 sider: et forsvar udadtil og et forsvar indadtil, bl. a. ved opbygning af nye industrier. Linjen er bevaret til i dag, idet man i England har et ministerium for videnskaben. Herhjemme har især professor Brandt Rehberg været talsmand for et nærmere samarbejde mellem politikere og arbejdende videnskabsmænd, og vi i folketinget kan meget vel kippe 3 gange med flaget for det initiativ, der her efter verdenskrig 2 er taget.

I øvrigt er der sket mere, end folk i almindelighed ved. Professor Holter har i en kronik i Politiken for den 23. marts redegjort for videnskabsmændenes organisatoriske bestræbelser — såre interessant; men det, der er sket på det politiske område, er sparsomt refereret i hans kronik; derom kan jeg tale med af erfaring. I min undervisningsministerperiode var der et så nært, ja, næsten dagligt samarbejde mellem ministeriet og rektor H. M. Hansen, at et videregående teamwork formentlig var mindre nødvendigt. Vi virkeliggjorde bl. a. videnskabskommissionens betænkning og gjorde det via finansloven og ikke via den af storme omsuste tillægsbevillingslov. Det skete ganske stilfærdigt. En særlig betydning fik et møde vedrørende teknisk uddannelse og teknikermangelen. Det omfattede repræsentanter for 50 organisationer inden for videnskab, kultur og erhvervsliv og medførte nedsættelse af teknikerkommissionen.

Få måneder efter, at jeg var blevet kulturminister, holdtes det store Marienlyst-møde med deltagelse af forskere og politikere; det skete på initiativ af Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd. Det resulterede i stærkt forøgede bevillinger af de under kulturministeriet henhørende store videnskabelige fonds. Det skete gennem nogle lovændringer med bred tilslutning, takket være mødets informationer. De bestræbelser, jeg her glimtvis har omtalt, er videreført af de efterfølgende ministre, og